

ITT AZ IDŐ?

Minden gyerek vágyik valamilyen állatkára – a legtöbben talán kutyára, igen sokan macskára, de a csöpp madarak, rezgő bajszú rágcsálók is számtalan gyermekszívet rabul ejtenek. Ám ha az álom megvalósul, gyakran kiderül, hogy az ifjú gazdi még nem alkalmas a jószág ellátására, s a kis kedvencel járó gond a szülők nyakába szakad. Az alábbi kérdések megválaszolása és a válaszok kiértékelése segít eldönteni, vajon mennyire számíthatunk csemeténk segítségére az állat ellátása terén, illetve mennyire érett arra, hogy önállóan viselje gondját szőrös, tollas vagy éppen pikkelyes kedvencének

Kovács Zsolt felvétele

ÉRTÉKELÉS

1. Leszokott-e már arról, hogy szopja az ujját?
2. Tud-e legalább félóra hosszát csendben ülni?
3. Képes-e megtölteni egy poharat vízzel, és átvinni a szobán úgy, hogy ne lötyögtesse ki?
4. Meg tud-e fogni egy kifőtt tojást anélkül, hogy összetörné?
5. Magától kezét mos-e étkezés előtt vagy wc-használat után?
6. Képes-e a figyelmét hosszabb ideig egy bizonyos dologra összpontosítani?
7. Eszébe jut-e magától rendszeresen fogat mosni?
8. Van-e valamilyen szabadiós elfoglaltság, amit rendszeresen űz?
9. Képes-e lemondani valamiről valaki más javára?
10. Haza tud-e vinni a boltból egy teli szatyrot?
11. Tud-e egyedül biztonságosan közlekedni?
12. Meg mer-e szólítani egy idegen felnőttet anélkül, hogy zavarba jönne?

Ha tíz vagy annál több kérdésre NEM a válasz, akkor gyermekünk még kicsi ahhoz, hogy saját állatkája legyen. Ha a szülők maguk is állatbarátok, a családi kedvencben persze ő is örömet leli, de ellátásában közreműködni még nem tud, és felügyelet nélkül hozzányúlania még nem tanácsos. Már ekkor meg lehet vetni az állatokkal szembeni bizalom alapjait, ehhez azonban fontos, hogy ne ériék kellemetlen élmények (pl. harapás).

Ha legalább az első négy kérdésre IGEN a válasz, akkor a gyerek már elég érett ahhoz, hogy felnőtt irányítása mellett aktívan segítkezzen egy kis állat ellátásában. Elég ügyes ahhoz, hogy megetesse, megítassa, és képes óvatosan kézbe venni anélkül, hogy kárt tenne benne, de még ne hagyjuk rá teljesen a gondozást.

Ha a válasz a második négy kérdésre is IGEN, akkor csemeténk már képes lehet önállóan is gondját viselni kis kedvencének. Már elég rendszeresség és felelősségtudat van benne ahhoz, hogy ne feledkezzen el a napi ellátásáról, és nem okoz gondot az alapvető higiéniai szabályok betartása sem. Természetesen azért támaszt kell nyújtani neki, és meg kell bocsátani, ha olykor kissé lankad a kitartása!

Ha valamennyi kérdésre IGEN választ merünk adni, akkor gyermekünkre már

minden bizonnyal rábízhatjuk akár egy kiskutya ellátását is, egészen a sétáltatásig. Elég önálló, megbízható, és fizikailag is elég erős ahhoz, hogy irányítani tudja (agresszív, harapós ebet természetesen soha nem szabad gyerek felügyeletére bízni). Képes a kedvencével való foglalatosságot más, az adott pillanatban vonzóbbnak tűnő időtöltések elé helyezni, és nem jön zavarba, ha úgy adódik, hogy segítséget kell kérnie. Ez azonban rendszerint csak tíz-tizenkét éves kor után következik be.

Még ha gyermekünk e kívánalmak mindegyikének eleget tud tenni, akkor se feledjük el azt, hogy a kis állattal az egész családnak együtt kell élnie. Mindig lesznek olyan napok vagy hetek (pl. nyári táborozás stb.), amikor a leglelkismeretesebb kis gazdának vagy gazdasszonynak is át kell adnia egy kis időre a stafétabotot. Az sem mindegy, hogy mikor szánjuk rá magunkat a nagy döntésre. A mozgalmas, változásokkal terhelt időszakok (iskolakezdés, nyári vakáció, esetleg kistestvér születése) nem alkalmasak arra, hogy tovább bővítsük a család létszámát. Állatot csak nyugalmas időszakban érdemes beszerezni, amikor az élet a megszokott mederben zajlik. Ha mindez együtt van, akkor mondhatjuk, hogy itt az idő – itt az idő arra, hogy a kis ember megtegyje az első lépést egy másik élőlényről való felelős gondoskodás felé.

mirtse

Góré András felvétele